

Hastrup: Det konservative folkeparti må anbefale at stemme imod de af socialistisk folkeparti fremsatte ændringsforslag, bl. a. fordi disse forslags vedtagelse vil være ensbetydende med, at man ophævede de aftaler, der blev truffet ved boligforliget.

Vi kan derimod anbefale boligministerens ændringsforslag, der jo også er tiltrådt af et flertal i udvalget. Når ministeren har fremsat dem, skyldes det navnlig, at arbejdet med lovforslaget har vist, at der er en række overgangsproblemer ved skiftet fra det system, som hidtil har været gældende, til de regler, som bygger på bl. a. boligforligets bestemmelser, og disse problemer må nødvendigvis løses. Det gælder f. eks. det vakuum, som er opstået for det plejehjemsbyggeri, der befinder sig midt mellem driftstilskuddenes bortfald og rentesikringsordningens virkeliggørelse. Det gælder også beboerindskuddene; tanken med de lempeligere regler på dette område er jo at fjerne den spærrebom for opnåelse af en lejlighed i det nye byggeri, som blev sat af bruttolånsprincippet i forbindelse med kursfaldet. Vi kan tiltræde, at denne spærrebom nu fjernes eller gøres lettere at overstige for dem, der flytter ind i de nyeste boliger, og vi kan også tiltræde, at det samme sker for dem, som ved ledighed flytter ind i en lejlighed i en af de ejendomme, som er opført i de senere år, hvor man har haft de vanskelige økonomiske forhold.

Hensigten med de øvrige ændringsforslag er fortrinsvis at polere loven om boligbyggeri, så den bliver så tidssvarende som muligt. Om det så er lykkedes, vil praksis nu vise os. Det er jo en lovgivning, der omfatter et område, hvor der sker meget som følge af udviklingen. Forholdene på pengemarkedet, den tekniske udvikling på byggeområdet, beskatningen, vilkårene for omsætningen af byggegrunde osv. er ydre forhold, som har stærkt afsmittende virkninger på boligbyggeriet. Vi må sikkert indstille os på, at denne lov underkastes revisioner også i de kommende år. Det er dog væsentligt, hvis jeg må fremhæve dette, at principperne nu så vidt muligt søges fastholdt, således at byggeriets udøvere nogenlunde trygt kan regne med, hvad de har at rette sig efter.

Der er ting i lovforslaget, som mit parti godt kunne have ønsket sig noget anderledes; men det drejer sig ikke om noget, der er så væsentligt, at vi som socialistisk folke-

parti agter at optræde i den dobbelte rolle: nok at stemme for forbedringerne, men ikke stemme for lovforslaget som helhed.

Vi foreslog, at lovens titel skulle ændres, således at den mere kom til at dække, hvad lovforslaget i virkeligheden drejer sig om. Det er nemlig ikke en lov for boligbyggeri i al almindelighed, men fortrinsvis en lov om offentlig støtte til boligbyggeri. Men dette beskedne forslag, som vist i øvrigt også blev fremsat fra anden side — bl. a. det radikale venstre var inde på det — var det desværre ikke muligt at overtale boligministeren til at godtage.

Vi har også givet udtryk for betænkeligheder ved, at indtægtsgrænsen for beboerindskuddenes tilbagebetaling kombineret med boligsikringsordningens aftrapningsregler og progressionen i vor indkomstbeskatning i flere tilfælde kan føre til, at en indtægtsfremgang giver et negativt resultat. Ganske vist er beboerindskudsordningen baseret på lån, og det, man tilbagebetaler, betaler man på en vis måde til sig selv, men der er dog tale om en nedgang, i visse tilfælde en betragtelig nedgang, i den disponible indkomst, som navnlig for mennesker i den aktive aldersgruppe er det, der har den afgørende betydning. Under udvalgsforhandlingerne er det oplyst, at i visse tilfælde kan en indtægtsstigning på 1.000 kr. i kraft af boliglovens regler medføre, at den disponible indkomst reduceres med 900 kr. Herefter er der altså kun 100 kr. tilbage, men tager man også skatten i betragtning, bliver der intet tilbage; tværtimod bliver resultatet negativt, således at man altså udsættes for at reducere sine forbrugsmuligheder ganske betragteligt, hvis man øger sin arbejdsindsats. Det kan hverken siges at være et hensigtsmæssigt eller rimeligt forhold; men løsningen findes måske ikke i denne lov, men mere i skattelovgivningen. Det rimelige ville vel være, at skatteprogressionen i det mindste først begyndte på et trin, som ligger over grænsen for ophøret af de sociale foranstaltninger i kraft af boliglovgivningen, over grænsen for boligsikringsordningens aftrapning og over grænsen for beboerindskuddets tilbagebetaling. Vi har i en mindretalsudtalelse sammen med venstre forbeholdt os, når tiden er inde, at vende tilbage til disse problemer.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale